

Υπάρχουν πολίτες που πιστεύουν ότι ο θεσμός της Βασιλείας είναι ξεπερασμένος. Άλλοι, πάλι, θεωρούν ότι είναι όμορφος. Υπάρχουν και εκείνοι που δεν τους έχει απασχολήσει το ζήτημα. Ας υποθεθεί ότι ζούσαμε τον πέμπτο αιώ να π.Χ. και ο σχεδόν εξηκοντούτης βασιλιάς, μάς οδηγούσε στο πεδίο της μάχης όπου του έλεγε ο αντίπαλος, με υπέρτερες δυνάμεις, βασιλιάς να παραδώσει τα όπλα του. Ο βασιλιάς μας του απαντούσε: «έλα πάρτα», έχοντας κατά νου ότι οι πιθανότητες να επικρατήσει στη μάχη όσο ανδρεία και αν έδειχναν τα στρατεύματά του, όσο ευφυή στρατηγική ταχτική εκπονούσε και ο ίδιος ήταν μηδαμινές.

Λίγες ώρες αργότερα ο βασιλιάς μας, ηγείται της μάχης και φονεύεται από τους αντιπάλους, όπως και όλοι οι αξιωματικοί και οπλίτες του. Με αυτό τον τρόπο καταδεικνύει στο διηνεκές τις υποχρεώσεις της Μοναρχίας. Με τον ίδιο τρόπο η ηγεσία του δεν αμφισβητείται και οι πολίτες της πολιτείας του τον αποδέχονται, τον σέβονται, τον υπακούουν. Υπό αυτές τις συνθήκες είναι πολύ δύσκολο να αμφισβητηθεί ο θεσμικός του ρόλος. Αλλά ειλικρινά τώρα, στον 21ο αιώνα ποια είναι η θέση της Βασιλείας, στα έθνη του Πλανήτη; Γιατί μπορεί να συγκινείται ένας πολίτης του Ηνωμένου Βασιλείου, του Μπαχρέιν, του Εσουατίνι, του Βελγίου, της Τόνγκα, της Νορβηγίας, της Καμπότζης και των υπολοίπων 22 κρατών που διατηρούν το θεσμό της Μοναρχίας;

Ποιος μπορεί να πιστέψει ότι οι εστεμμένοι έχουν οτιδήποτε περισσότερο ή καλύτερο από τον οποιοδήποτε άλλο πολίτη του βασιλείου τους. Τι υπέρτερο διαθέτουν; Ή μήπως τα υπόλοιπα 162 κράτη του πλανήτη είναι άτυχα που δεν συντηρούν έναν Μονάρχη;

Αν η Μοναρχία είναι διακοσμητική δεν είναι χρήσιμη και αν είναι παρεμβατική δεν είναι επιθυμητή. Τρίτο αν δεν υφίσταται. Στον τόπο μας, ο θεσμός της Μοναρχίας, ουδέποτε αντελήφθη την καθημερινότητα του λαϊκού στοιχείου, ενώ η ελληνική γλώσσα δεν θα ήταν η

κυρίαρχη στα ανάκτορα. Κι όσο ήταν εύκολο να χειραγωγηθεί το πόπολο και να στραβώνεται με λευκούς ιππούς που έσερναν χρυσοποίκιλτες άμαξες και λοιπές άνισες πανάκριβες τελετές πάνω στο έδαφος μιας ταλαίπωρης χώρας, η συνθήκη προχωρούσε.

Με δεδομένα τα σφάλματα όταν τα πράγματα έσφιξαν ο τελευταίος Μονάρχης στην Ελλάδα εγκατέλειψε τον τόπο τον Δεκέμβριο του 1967 μετά της οικογενείας και λοιπούς ακόλουθους. Ο συνονόματος του Παλαιολόγος δεν έπραξε κάτι παρόμοιο, καθώς η Ιστορία, μας τον παρέδωσε να μάχεται μέχρις εσχάτων στην πύλη του Ρωμανού.

Ο δε προτελευταίος Μονάρχης του τόπου μας δεν έδειξε ιδιαίτερη ευαισθησία όταν ο φιλοβασιλικός ναύαρχος Αντώνης Μπάτσης έπεσε στα πόδια του για να σώσει το γιο του Δημήτρη από την εσχάτη των ποινών στην οποία καταδικάστηκε όχι για τις πράξεις του, αλλά για τις ιδέες του.

Είναι ένα κοινό στοιχείο των Μοναρχιών η συνήθης κώφευση σε τέτοιου είδους παρακλήσεις. Την ίδια συμπεριφορά επέδειξε και η προσφάτως απολεσθείσα, μετά από 70 έτη στο θρόνο και 96 στη ζωή, ανασσα του Ηνωμένου Βασιλείου, όταν κώφευσε στις εκκλήσεις για χάρη στον 19χρονο Ευαγόρα Παλληκαρίδη που οδηγήθηκε στην αγχόνη από τις βρετανικές αρχές.

Οι υπήκοοι της στο Η.Β. έχουν λόγους να λυπηθούν για τον θάνατό της και να δηλώσουν παρουσία στις αντίστοιχες τελετές. Αν όχι όλοι, αρκετοί. Οι λαοί των υπόλοιπων κρατών, ειδικά όσων έχουν νιώσει την παρεμβατικότητα της πρώην αυτοκρατορίας δεν έχουν λόγους να έλκονται από την πελώρια προβολή του θανάτου της.